

fram for partiet

des
-76

FRAM FOR ARBEIDER-
AVISA KLASSEKAMPEN
SOM DAGSAVIS!

1 APRIL
1977

verv abonnenter!

leder:

kk-kampanja inne i en kritisk fase. vi må tredoble tempoet i abonne- mentsvervinga.

Løssalget i Oslo har gått ganske bra framover. Avdeling etter avdeling har forbedra salget sitt betraktelig. Bevisstheten om at KK må rekke ut til stadig nye tusener av mennesker er bedre forstått. Rot og tull i distribusjonsspørsmål er langt på vei ordna opp i. Alt dette er viktige framskritt. Og vi må ikke slippe de resultatene som er oppnådd, løssalget må ikke synke verken i løpet av kampanja eller etterpå, men heller økes betraktelig. Det er det grunnlag for. Økning i løssalg betyr økt spredning av kommunistiske ideer i arbeiderklassen. Og det legger grunnlag for nye abonnenter.

Men, kamerater, det er et stort men. Abonnementsvervinga er ryggraden til dagsavisa Klassekampen. Det er bare (BARE!) et stort antall abonnenter som kan sikre at avisa virkelig blir ei dagsavis. Det er fordi at det er på bakgrunn av abonnemantstallet at KK er i stand til å kunne foreta økonomiske vurderinger av alle slag. Og det er det som er hovedgrunnlaget for å kunne sette opp budsjetter.

Et godt eksempel: Klassekampen har allerede nå måttet bestille papir til trykkeriet, for at det kan bli laga i riktig format! Regningene kommer fra nå! Og ikke bare fra 1.april!

Et annet spørsmål: En dagsavis krever en god del ansatte folk til skriving, lay-out, produksjon i alle faser. Hvor mange det skal bli, er et økonomisk spørsmål. Hvis KK ikke får råd til å ansette det minimumet av folk som er nødvendig må dagsavisa bli mye tynnere! Kan denne vurderinga tas i februar eller mars? Nei, nå!!

Hvis du vil hoppe 2.10 i høyde, begynner du ikke å trene uka før, men lang, lang tid i forveien! Skal dagsavisa være et halsbrekkende eksperiment, som går i gølv med dunder og brak, til enorm glede for revisjonister, DNA-pamper, monopol-kapitalister og andre reaksjonære? Eller skal dagsavisa stå på et solid økonomisk fundament, og virkelig forbli ei dagsavis? DET ER DET SAKA GJELDER! Situasjonen i abonnementsvervinga er kritisk. Skal Oslo nå målsettinga si, må farten tredobles. Når det kommer inn x antall abonnenter i uka, må det komme inn x+x+x antall hver uke!

Vi skal analysere hvorfor vi ligger så tynt an og ta tiltak for å klare det vi må! Dette er alle kameraters ansvar.

Hva er så feila?

Studier av Stalin vil gi oss noen gode svar:

I en tale sier han:

"Jeg kommer så til den andre typen funksjonærer.

Jeg sikter da til pratemakerne (munterhet), ærlige folk som er Sovjetstaten hengivne, men som ikke makter å organisere noe som helst. Jeg hadde i fjor en samtale med en kamerat av denne typen, en meget aktet kamerat, men en uforbederlig pratemaker som er i stand til å drukne ethvert levende tiltak i skvalder. Her har dere samtalen:

Jeg: "Hvordan går det med såingen? hos dere?"

Han: "Med såingen, kamerat Stalin? Vi har mobilisert. (Munterhet).

Jeg: "Og hva så?"

Jeg: "Nå - og så?"

Han: "Vi har stilt spørsmålet meget skarpt." (Munterhet).

Jeg: "Og hva så?"

Han: "Vi har nådd et vendepunkt, kamerat Stalin, det blir snart et omsving." (Munterhet).

Jeg: "Ja - men hvordan går det?"

Han: "Vi kan merke framskritt hos oss": (Munterhet).

Jeg: "Jamen hvordan går det med såingen?"

Han: "Med såingen er vi ikke kommet noen vei foreløpig, kamerat Stalin". (Alle ler).

Der har dere typen på en pratmaker. De har mobilisert, de har stilt spørsmålet i all sin skarphet, de har nådd et vendepunkt og kan merke framskritt, men selve saken kommer ikke av flekken."

Mange kamerater synes sikkert det er en sterk overdrivelse å bli kalt en "pratmaker". Men jamnt over i Oslo er denne betegnelsen ganske treffende. Vi har ei riktig politisk linje, vi diskuterer den på avdelingsmøter, blir begeistra for at Klassekampen skal bli dagsavis, er enig i målsettingene, og parolen er klar: Alle skal verve mange abonnenter.

Men hva skjer? Nesten ingen ting! Er ikke det samme stilen som Stalin møtte?!

DS er overbevist om at mangelen er DET SVAKE ORGANISATORISKE GREPET OM KAMPANJA. Vi skal prøve og begrunne hvorfor, og hvordan vi skal løse problemene.

Stalin sier:

"Det er noen som tror at det ikke skal mer til enn å utarbeide en riktig partilinja, forkynne den for all verden, legge den fram i form av teser og resolusjoner og vedta den enstemmig - så kommer seieren av seg selv, så og si automatisk. Dette er naturligvis ikke riktig. Det er et grovt mistak. Slik kan bare uforbederlige byråkrater og kontormennesker tenke. I virkeligheten er ikke vinningene og seirene vi har hatt kommet av seg selv, men vi har nådd dem gjennom forbitret kamp for å gjennomføre partilinja. En seier kommer aldri av seg selv, vanligvis må det kjempes en seig kamp for den. Gode resolusjoner og erklæringer for partiets generallinje er bare begynnelsen, for de betyr ikke annet enn et ønske om å seire, og ikke selve

seieren. Når en riktig linje er gitt, og en har funnet den riktige løsningen på et spørsmål, da avhenger framgangen for saken av organisasjonsarbeidet, av måten som kampen for å gjennomføre partilinja blir organisert på, av det riktige utvalg av folk, av kontrollen med at vedtakene fra de ledende organer blir satt ut i livet. Mengler dette, er det straks fare for at den riktige partilinja og de riktige vadtaka skal bli alvorlig svekket. Og ikke nok med det - men når en riktig politisk linje er gitt, så avgjør organisasjonsarbeidet alt, også hvordan selve den politiske linja faller ut, om den blir gjennomført eller lider fiasko". (Våre understrekn.)

Disse prinsippene er lite forstått. Det kan vi se av hvørrdan svært, svært mange avdelinger leder kampanja. Og da tenker vi ikke bare på styrene, men på avdelingas ledelse av kampanja.

-I noen avdelinger lista de opp konkrete personer som de hadde som mål å verve som abonnenter. De fordelte dem, og gikk på. Det har også vært oppsummeringer: "Hvordan går det?" - "Jeg verve en". - "Vi må verve flere! Stå på!"

- I noen avdelinger har kameratene fått konkrete oppgaver, men de har blitt lite diskuterte senere.

- I noen avdelinger er ingen konkrete personer lista lista opp, men kameratene skal verve "2 hver blant folk de kjenner".

Er denne stilen et uttrykk for "forbitret kamp for å gjennomføre partilinja"? Nei denne utbredte måten å lede verving på er et uttrykk for byråkrati, et uttrykk for å tru at "seieren kommer av seg selv".

Vi trenger mot dette en kjem pende ledelse. av kampanja. Kjempende avdelinger, styrer, stedslag. Som bruker kommunistiske metoder for ledelsen, ideologisk kamp, systematiske oppsummeringer, kontroll, delmålsetninger, frister, kontroll igjen.

Hva skal summeres opp?

Hva massene sier!! Når massene ikke automatisk strømmer til avisa av seg selv, er det opplagt fordi de ikke skjønner at de trenger avisa, og de har politiske motsigelser. Derfor må vi kjempe for å overbevise dem. Derfor skal avdelinger og stedslag være dem som organiserer denne kampen, være kjempende enheter for å gjennomføre kampanja. De motsigelsene massene har, og som vi møter når vi skal verve dem, er ikke et problem bare for hver enkelt kamerat. Det er borgerlig å tenke sånn. Vi tror ikke på individets heltet, men på kollektivets styrke. Derfor er massenes motsigelser nettopp en sak for avdelinga, og de må opp til diskusjon. Bare på den måten kan vi lære av hverandres erfaringer, bli kvitt våre egne motsigelser og bli i bedre stand til å overbevise massene! Dette er prinsippet om å gå "fra massene til massene".

Det er nemlig ikke alltid en enkel sak å verve abonnenter. Alle kamerater trenger hjelp og kritikk.

Hva møter vi av motsigelser?

- En kamerat forteller: En masse, Per, hadde lest KK en del, men har en del motsigelser på partiets linjer. Bl.a. mente han at Albania var en jævla diktaturstat. Kameraten tok seg tid til å vise Per bilder fra Albania, diskuterte hvor bra det er for vanlige folk der, kom med eksempler. Det var det som vippa Per, som blei abonnent.
 - Før dette skjedde hadde Per kommet med mange andre argumenter mot å bli abonnent. Han mente at det å abonnere, var omtrent som å bli medlem av AKP. Han tenkte at da ville han få innkalling til demonstrasjoner o.l. Han blei forsikra om at sånn var det ikke. Men det som lå bak hele tida, var altså spørsmålet om Albania. Dette var hovedmotsigelsen. Var det kameratens individuelle problem å streve og tukle med Per, eller var det stedslagets jobb å være med på å analysere motsigelsene i Per? Sjølsagt det siste.
 - En annen kamerat forteller at Kari, masse på jobben, ikke vil abonnere fordi hun er enig i "bare 80%" av AKPs politikk, og er uenig i steinkasting mot streikebrytere. Hun sier hun "må være enig i mer for å abonnere". Kari har tydeligvis et feilaktig syn om at hun må være "enig i alt". Hvem skal overbevise henne om at hun tar feil? En kamerat som har noe avdden samme holdninga, og som stiller strenge krav til abonnentene? Dette er en sak for avdelinga/stedslaget! (Denne motsigelsen kommer vi tilbake til).
 - En kamerat forteller at Halvorsen (masse) skryter fælt av at Klassekampen var så bra for dem under en streik. Men han bryr seg ikke om å abonnere, for han "er ikke interessert i politikk". Kameraten syntes dette var en vanskelig motsigelse, ettersom mange folk faktisk skryter av avisa! Gjennom diskusjon med andre kamerater skjønte kameraten at han skulle skulle kritisere Halvorsen, som hadde sett at KK var et nyttig og bra redskap for dem, han brøyt seg ikke om å være med å sørge for for at KK kunne bli et nyttig og bra redskap også for andre arbeidsfolk! Still Halvorsen til ansvar for de usolidariske tankene hans!

Motsigelse etter motsigelse kunne ramses opp her. Vi har trukket fram noen for å vise at slike motsigelser krever diskusjon. Det er nettopp slike ting som skal diskuteres på møtene våre. **DETTE SKJER OMTRENT IKKE NÅ!!** Det betyr at kamanja nå ikke ledes konkret, for å lede på hva massene mener, er å lede konkret. I steden ledes "alment"; "gå ut", "vær dristig" osv. Det er å ikke lede. Studer Stalin, kamerater! Sitatene er hentet fra Spørsmål i Leninismen, side 478 - 488.

Hvor ofte?

På hvert eneste møte hvor kameratene treffes, avdeling, styre, stedslag, KK-møte bør vervinga tas opp. Sett av en viss tid. Oppsummer hva folk sier, diskuter hva vi skal svare. Alle kamerater må ha konkrete oppgaver. Ikke bare "verv 4 stykker", men "verv Per, Anders, Kari og Lise". Tidsfrist. Nye oppsummeringer. Full oversikt fra styrets side. Bruker vi denne metoden fullt ut, vil vi nå målsettingene, ja, vil vi overoppfylle dem!

DET BLIR STILT FOR STRENGE KRAV!

Til motsigelsen om "stille for strenge krav", DS mener at dette er en utbredt tendens, som er ytterst skadelig, og et viktig hinder for framgang.

- Det er fryktelig masse folk som ikke er blitt spurt om å bli abonnenter. Gang på gang summerer kamerater opp at de har stått på KK-stand uten å spørre en eneste en. De har "glemt det".
 - Mange kamerater går på dørene og selger KK, og og mange av dem mener at de bør selge KK noen ganger til en person før de blir oppfordra til å abonnere.
 - Å ha grundige politiske diskusjoner med arbeidskamerater og kjente, er veldig bra. Det er altfor lite av den stilen. Og i ab-vervinga er det ofte både en og tre diskusjoner som må tas. Men vi skal være årvåkne: Hvis kamerater har denne holdninga at KK-abonnenter må "være helt enige" eller "80% enige" i partiets politikk, står de for en svært sektersk linje. Og denne tendensen finnes absolutt! Vi skal se til massene at de skal være abonnenter selv om de er uenige i noen saker, og så kan vi fortsette diskusjonen etter at de har tegna seg. Men hvis vi egentlig synes at de skal være "enige i i alt", så overfører vi det på massene! Når vi ikke sier at "du kan være abonnent for det", men tvert imot diskuterer og diskuterer proletarietets diktatur, og mange andre vidtgående saker i forbindelse med ab.-vervinga, så får massene sjøl inntrykket at "Nå er det om å gjøre for han å overbevise meg om alle de sakene for å få meg som abonnent!" Riktignok tjener disse diskusjonene rekrutteringa til partiet. Men også blir Klassekampen et medlemsblad for ML-ere!

- De abonnementene som kommer inn, viser et interessant trekk. Nemlig at det er flest 400-kroners abonnenter, nestflest 200-kroners og veldig lite kvartals- og månedsabonnenter. Dette er på den ene måten veldig bra. Det er uttrykk for at kameratene skjønner at 400-kroners er det viktigste, og at de tar kamp med folk. DS vil for all del ikke kritisere det!

Men samtidig viser det at det legges veldig liten vekt på måneds- og kvartalsabonnentene! Og det viser at kameratene ikke går bredt ut, men i all hovedsak konsentrerer seg om sympatisører og andre nære venner. Det er mange folk som har

råd til å betale 110 eller 54 kroner!! I ei avdeling (flere?) fikk medlemmene utdelt et par vervelister hver, for de skulle jo skaffe 400-kroners, og og flere sympatisører hadde ikke avdelinga!

Hvis KK fikk mange tusen måneds- og kvartals-abonnerter, ville det sjølsagt bety at mange av dem ville like avisa så godt at de blei års-abonnerter. Mange ville fortsette med m korttids, og det er også bra. Men sånn som det er nå, får ikke disse folk en sjangse. Vi må fortsette å slåss for 400-kroners, men også også for 110- og 54 - kroners. Vi må stå på to bein.

Denne alvorlige tendensen, og det med å kreve'enighet i alt", er uttrykk for ei sektersk linje som går mot at Klassekampen skal være ei avis for massene. De kameratene som står for denne linja mener egentlig at KK ikke kan bli noe annet enn et blad for ML-bevegelsens medlemmer og sympatisører. De mangler tillit til massene, og til ML-bevegelsen. Knus denne linja gjennom studier og ideologisk kamp! Husk Stalins oppsummering: Seirene Sovjet-folket og partiet hadde vinni, var "nådd gjennom forbitret kamp for å gjennomføre partilinja"!

Kamerater!
Vi skal 3 - doble tempoet!
Vi skal kvitte oss med sektersismen!
Ta et fast grep om organiseringa av kampanja!
Klassekampens er massenes avis!

Leve Klassekampen!

FFP har mottatt en sjølkritikk fra Oddleif. På grunn av tidspress har redaksjonen ikke fått tid til å svare på sjølkritikken. Oddleifs sjølkritikk og svaret på sjølkritikken vil derfor komme i neste nr. av FFP.

Redaksjonen.

champignon- arbeiderne har skrevet historie — hva har vi gjort?

Tidlig i høst gikk 9 fremmedarbeidere til streik ved Norsk Champignon på Skjetten. Dette var en historisk begivenhet, sia det var første gang at fremmedarbeider i Norge slutta seg sammen i ei streik for krava sine, som var for rett til å organisere seg, mot underbetaling, rasisme og trakasering.

Streikestøtteaktivistene, både kommunister og partiløse, tok raskt fatt på støttearbeidet. I tillegg til de mest vante støtteformene, som løpeseddelutdeling o.l., har vi hatt aksjoner utafor butikkene som fører Wollbekks sjampignon, for å få dem til å slutte å ta inn denne soppen. Dessuten har vi hatt spesielt mange demonstrasjoner i forbindelse med denne streika, både utafor

fabrikken og andre steder. Støttearbeidet har vært nokså jamnt, men vi har ikke hatt noe gjennombrudd som virkelig har fått aktiviteten til å blomstre. Spesielt i den siste tida, etter at flere kamerater har ment at streikebryteren Åge G blei for hardt handtert, har arbeidet vært heller labert.

Jeg skal si litt spesielt om boikottaksjonene, ettersom dette er ei aksjonsform som vi nesten ikke har vært borti før. Til tross for en god del aktivitet, veit jeg ikke om noen småbutikker som har brutt med Wollbekk. Hvor mange supermarkeder som har gitt etter for boikottaksjonene, veit jeg ikke sikkert. Det er rapportert fem, men i enkelte tilfeller er det tvilsomt om de noen sinne har ført denne soppen, andre er vi ikke sikre på at har fjerna den når det kommer til stykket, osv. Nå skulle det være klart for alle at Wollbekks Champignon aldri har vært den helt store salgsvaren rundt i matbutikkene, så det kan neppe være redsel for ruin som har hindra kremmerne i å slutte og selge soppen. Tvert imot, så fortsetter de salget fordi vi aldri har slåss for at de skal holde opp. Med enkelte hederlige unntak så har vi nøydd oss med høffelige diskusjoner og formelle markeringer utafor butikkene. Og

når det ikke koster mer enn det har gjort til nå, så er det klart at klasesolidariteten blant småkapitalistene er sterkere enn disse kremmernes solidaritet med 9 streikende fremmedarbeidere. Det vi bør gå inn for, er å ramme butikkeierne der det svir, nemlig i lommeboka. I tromsø hadde aktivistene satt i gang aksjoner for å få folk til å boikotte en butikk som nekta å ta vekk borgersoppen fra hyllene, og resultatet var at 20% av kundene snudde i døra på en lørdag. Dette er argumenter som butikkeierne skjønner. Hvorfor har ikke dette skjedd hos oss? Det er flere grunner. En av dem går ut på at kameratene ikke har trudd på muligheten for at slike aksjoner kan bli vellykka, antakelig fordi de aldri har sett dem for seg som noe mer enn formelle markeringer. Dessuten eksisterer det en viss redsel for harde konfrontasjoner, frykt for at purken skal bli satt inn, og frykt for å bli forfulgt fra butikkeieren seinere.

Det er imidlertid ikke hovedgrunnen til at boikottaksjonen ikke har ført til de resultater den burde. Viktigere er det at vi ikke har hatt den nødvendige forståelsen for hvor viktig denne streika har vært. Det er nemlig ikke bare boikottaksjonene som har vært for dårlig gjennomført. F.eks. burde langt flere ha tatt del i demonstrasjonene. Etter at rutene hos streikebryteren G hadde blitt knust, påsto VG at det bare var en liten gjeng aksjonister som støtta fremmedarbeiderne. Altfar få av kameratene syntes at dette påla dem ansvar for å påvise det motsatte, i og med at altfor mange satt hjemme i stedet for å demonstrere mot streikebryteriet utafor Skog og Land sine kontorer.

Nei, kamerater, kampgløden har slett ikke vært på topp, nettopp fordi den politiske forståelsen har vært for dårlig. Da "Arbeiderbladet" skrev at noen fremmedarbeidere hadde gått til streik, at AKP sto

bak, og forøvrig en hel bråte hets og rasisme, bl.a. om potensielle mordere, burde vi skjønt at her blei det skrevet historie, og her måtte vi trå til med kjempestøtte. Ihvertfall da vi fikk politikken på det, gjennom KK og andre steder, skulle en trudd at vi kasta alle hemninger i støttearbeidet. Men nei. Vi har ikke greid å oppdage vilken kjempeseier det er, at de første fremmedarbeiderne har turt å ta opp kampen og virkelig sette hardt mot hardt. I stedet har det vært klare tendenser til å se på streika som ei helt vanlig streik, som i tillegg var ekst ra vanskelig å be om støtte til pga. rasistiske ideer hos deler av klassen. Da var det straks mye greiere med Zinkenstreika, som ikke krevde mer av oss enn de "vanlige kampene" vi pleier å ta med folk vi skal ha til å støtte streiker. Jeg mener dette er ei holdning som har mye til felles med den uthengte holdninga som går ut på at det er umulig å ha fremmedarbeidere i boligkampen, fordi det vil støte norske arbeidere fra oss. Det er ubestridelig at det er en god del

rasistiske ideer ute og går blant norske arbeidere, men likevel har vi eksempler på at massene har måttet korrigere oss. Det finnes nemlig folk som vi tradisjonelt har vurdert som tilbakeleggende på spørsmålet om streik, som nå har ønske å støtte, fordi de synes det er så suverent at fremmedarbeidere endelig har turt å gå imot den behandlinga de ofte blir utsatt for.

Nå må ikke kameratene misforstå meg dit, at jeg mener situasjonen er svart i støttearbeidet. Tvert i mot er det Partiet og SSKene som har hovedansvaret for at det har kommet så mye støtte som det har, og for at streikebryteri, rasisme og annet svineri har blitt trukket fram i søkelyset. Men vi kan komme mye lenger, hvis vi setter streika inn i dens rette politiske sammenheng, og korrigere de feila som er nevnt ovafor. Sjøl om arbeiderne har måttet finne seg nye jobber for ikke å bli utvist, vil kampen holde fram til seieren er sikra.

Truls.

vi savner praksis på pionerarbeidet

Hvor blei det av løftene fra i sommer? Mange unger demonstrerte for å få organisasjonen sin hele året på mange sommerleirer i år, og SK hadde vedtak på dette før sommeren!

Nå må vi gjøre noe, ikke bare snakke, vi vil vel ikke at ungene våre skal tro at dette er en av de mange ting som voksne lover, men ikke holder? De trenger det og venter fært. Husk kampropet fra sommerleiren på Håøya:

Hvem skal lede ungene?
Pionera! Pionera!
Hvem skal lede pionera?
AKP! AKP!

Hilsen 2 med hver sin 11-åring.
STOR NYHET!

Oslo vil starte opp pionerarbeidet i desember! Avdelingsstyret vil vite tid og sted der ungene skal møte!

Fram for Røde Pioner!

om abortkampen

Først under sosialismen vil oppdragelse og pass av ungene være samfunnets oppgave. Under kapitalismen vil alltid kvinnene ha hovedansvaret for dette. Det må derfor være en en sjølsagt ting at arbeiderklassens kvinner sjøl skal få bestemme hvor mange unger de skal ha, og når de skal ha dem. I dag er det dette en rettighet for bare borgerskapet fordi vi har en abortlov som i praksis betyr sjølbestemt abort for dem som har penger.

Kravet om sjølbestemt abort og dermed rett til å bestemme når en vil ha barn, er spesielt viktig for kvinnene. Det er de som føder barna, og som under kapitalismen har hovedansvaret for oppdragelsen. Dette er den ene grunnen til at kravet om sjølbestemt abort NÅ er et viktig krav for arbeiderklassens kvinner, men ikke den eneste.

I dag har vi en abortlov som slår fast at kvinner er dumme, utilregnelige og mindreverdige. De er ikke engang i stand til å vurdere sin egen situasjon og om de er i stand til å ta imot en unge. Det må en legemnd som ikke kjenner henne til for å ta den riktige avgjørelsen. Dette er noe av den svarteste reaksjonære kvinneforakten som finnes, og den er vedtatt i form av en lov. Borgerskapet er interessert i å opprettholde lova også fordi den er et middel til å trække på og kue kvinnene. Kampen for sjølbestemt abort dreier seg derfor også om kamp mot noe av den mest kvinnefiendtlige ideologien.

DEN NYE LOVA - VÆRRE ENN DEN GAMLE.

Blant massene finnes det mye illusjoner om den nye abortlova. Mange tror den er et skritt på vei, og er så liberal at alle som ønsker det får abort nå. Dette er fordi de ikke har fått mulighet til å bli kjent med politikken vår. Vi sier: Den nye lova er værre enn den gamle. Det er fortsatt nemdene som avgjør, ikke kvinnene. Lova gir adgang for helsepersonell til å nekte å utføre abort av "samvittighetsgrunner". På denne måten frasier staten seg ansvaret for at abort kan utføres ved alle sjukehus, og dermed gir lova

adgang til at hele sjukehus blir stengt for abortsøkende. Den nye lova sier også at aborter før 12. uke kan utføres ved andre institusjoner enn sjukehus. Dette åpner for egne abortklinikker, og at abort blir utført uten den tryggheten og sikkerheten det er for kvinnene at det skjer på sjukehus. Vi krever sjølbestemt abort ved alle sjukehus, og vi krever bort med den § som gis helsepersonalet mulighet til å nekte (§14).

REIS KVINNENE TIL KAMP FOR SJØLBESTEMT ABORT!

I kampen for sjølbestemt abort har vi sterke krefter mot oss. Før avstemminga i Stortinget -74, samlet Motaksjonen inn 610,000 underskrifter. Store deler av borgerpressa sprøytet ut fæle historier og kvinneforakt. Det er tydelig at for borgerskapet og reaksjonen er det viktig at kvinnene ikke får gjennom kravet sitt. Valgloftene var ingenting å stole på. DNA-ledelsen var raskt ute med forslag til nye og ny lov som var jævlige enn den gamle, og SV-ledelsen sa at Hauglins reine samvittighet er viktigere enn kvinnes interesser.

- Men vi lærte en ting til, og det er at veldig mange kvinner og jenter, i dette landet mener at abortkravet er viktig.

Motstanderne våre er sterke, men vi blir enda sterkere enn dem hvis vi sammen med alle disse kvinnene organiserer oss for å få gjennomført krava. Bare på den måten kan vi få gjennom sjølbestemt abort. Ikke som sist da vi hadde en aksjon som var ledelsen i kvinneorg., men ved at vi og Kvinnefronten går i apissen og danner hundrevis av aktivistgrupper som sprer politikken, og får med flere og gjør dette hett rundt øra på politikkerne. Vi skal reise kampen igjen, og vi krever av partiene at lov om sjølbestemt abort blir tatt opp og vedtatt i Stortinget. Vi skal presse og presse dem, og vi gir oss ikke før vi vinner.

Uka 5/12 - 11/12 er det aksjonsuke i Oslo med åpent møte og stands. Vi skal spre løpesedler og plakater. Dette er bare begynnelsen. Dann aktivistgrupper på skoler, sjukehus og andre arbeidsplasser, eller i boligstrøket!

Krev sjølbestemt abort NÅ!
Materiale får du hos Kvinnefronten, U 11!

må sympatisører slå seg inn i partiet ?

Kritikken nedenfor kommer fra en sympatisør partiet har på en av de viktigste arbeidsplassene i Oslo. De groteske forholda som blir kritisert er desverre ikke neestående, tvert i mot har liknende saker skjedd i flere avdelinger. Det er derfor viktig at avdelingene tar et skarpt oppgjør med sanne feil. Hvis det ikke blir gjort, er det umulig å gjennomføre vervekampanja på en seierrik måte.

Vi oppfordrer avdelinga som denne sympatisøren sogner til, til å komme med en sjølkritikk i FFP.

DS.

STUDIESIRKEL I MARXISMEN-LENINISMEN MAO TSETUNGS-TENKING.

Første gang jeg kom i kontakt med noen angående å være med i en studiesirkel i marxismen-leninismen var høsten -75. Jeg hadde da liten kjennskap til denne teorien. Men etterhvert fattet jeg interesse, leste litteratur og fikk svært lyst til å delta i en studiesirkel. Så jeg meldte meg på en da det var noen som spurte om jeg ville være med.

Men studiesirkelen startet ikke før i april -76, og møtene ble fastslått annenhver mandag p.g.a. skiftarbeid som både de 2 møtelederne og noen av de som var med hadde. Dette kan en ikke rette noen kritikk for, men da sommerferien tok til skapte den store problemer. Det ble vanskelig for alle å møte til bestemte dager og datoer, så møtene ble utsatt gang på gang. Dette førte til et stort opphold nesten hele sommeren, som jeg mener er en feil måte å holde studiesirkel på.

På dette tidspunktet hadde vi da ikke kommet lenger enn til 1.møte, altså "Klasser og klassekamp".

Etter sommeren begynte sirkelen å ta form igjen, med 2 nye møteledere. Og på nytt startet vi med 1.møte. Disse to nye møtelederne hadde vi bare en gang.

Nå har det snart vært opphold i 1½ mnd. igjen. Vi har også fått beskjed om å kjøpe inn de nye studieøkene (grunnsirkel 1) som jeg også mener er atskillig bedre. Men på nytt igjen starter vi nå igjen om 1 uke med 2 nye ledere og 1.møte "Klasser og klassekamp".

Så jeg vil nå rette stor kritikk til de som har med dette å gjøre. Etter et halvt år har jeg enda ikke kommet lengre enn til 1.møte, utenom mine egne studier da. Og en slik ting som har skjedd i denne sirkelen kan lett ta mot og interesse fra enhver.

Angående så ofte bytting på møteledere vet jeg at dette skyldes mer eller mindre skif arbeid og vanskeligheter ellers. Men en slik ting bør tas opp før en studiesirkel starter.

Til slutt vil jeg gjerne si at for meg virker det slik at dere har folk nok, og har god tid til å få flere folk med dere, og få vervet nye medlemmer. På denne måten kan det også føre til at folk flest ikke forstår alvoret og meningen med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenking.

om nominasjonen til ds — sjølkritikk fra nominasjons- komiteen

Det har vært en del forvirring i avdelingene på hvordan en skulle nominere til DS etter de kriteriene som var satt opp. En del avdelinger har og reist kritikk for måten kriteriene ble lagt fram på. Nominasjonskomiteen er enig i mye av den kritikken. Spesielt vil vi ta sjølkritikk på to punkter:

- Det blei ikke lagt fram egne kriterier for DS-nomineringa, men bare sagt at en skulle bruke kriteriene for valg av SK - bare ikke "så strengt". Det blei sagt at dette f.eks. gjaldt kravet om medlemskap siden partistiftelsen, mens kravet om lojalitet på den andre sida måtte gjelde. Men hva med de andre kriteriene - hva betyr det med "ikke så strengt"? Slik det ble formulert la det opp til å utvanne kriteriene, samtidig som de ikke blei konkretisert. Særlig burte kravet til politisk nivå blitt presisert og konkretisert på DS-medlemskap. Resultatet av dette er at nominasjonskomiteen riktignok har fått et stort materiale, men hvor en liten del av det virkelig er vurdert med henblikk på DS-medlemsskap. Det er heller "bra kamerater som sendes over". Dette undergraver i realiteten nominasjonsarbeidet fra avdelingene. I stedet skulle nominasjonskomiteen ha laget egne kriterier (som gjerne tok utgangspunkt i SKs) og som presiserte og konkretiserte hva en var ute etter. Da ville avdelingene også ha anledning til å diskutere skikkelig den politiske linja kriteriene var uttrykk for - noe som var vanskelig slik det blei lagt fram nå.

- Den andre viktige feilen var også et angrep på nominasjonsarbeidet i avdelingene. Avdelingene blei bedt om å nominere breit, fordi DS også trengte kadre til utvalg etc. Dette er å se fullstendig upolitisk på nominasjonsarbeidet. I stedet for å lage en bevegelse for å finne framtil kandidater til DS, blei avdelingene bedt om å skrape sammen det de hadde og sende det over - for å si det litt grovt. Det er en linje som ser på kadern som arbeidskraft først og fremst, og som ikke ser betydninga av planmessig utvikling av kadern - og forfremming på grunnlag av det. Det er det motsatte av kaderfostring.

Nominasjonskomiteen tar dette alvorlig, og jobber for å rette opp de feila som er gjort. Vi har fått inn et stort materiale, men spørsmålet om nominering er, som tidligere nevnt, ofte åpent, eller bygd på uklart grunnlag. Vi jobber for å rette oppp dette gjennom grundige og konkrete undersøkelser, både med de kameratene som er nominert, og med avdelingene deres. Vi mener derfor at kameratene kan ha tillit til at det forslaget som legges fram til slutt er bygd på skikkelige undersøkelser og klare kriterier. Men på den andre sida er det klart at det dårlige utgangspunktet har svekka nominasjonsarbeidet i avdelingene, og ikke gjort det til den politiske bevegelsen det kunne ha blitt. Vi oppsummerer igjen at vi aldri må glemme å sette politikken fremst, og lære av dette til neste gang.

Kamerat i nominasjonskomiteen.

svikt ikke massene!

BILDET: Toget i Oslo samlet 2.500 deltakere (Foto: Klassekampen)

9. november arrangerte Daghjemsaksjonen en demonstrasjon i Oslo. Demonstrasjonen visste hvor stor bevegelsen er blant folk på dette spørsmålet! Og det uten at det var drevet noe som kan kalles systematisk mobilisering. 18. november, i demonstrasjonen mot kommunebudsjettet, deltok 950 folk, for en som sto og så på, var det ikke vanskelig å registrere den manglende entusiasmen blant folk i toget. Lite slagordropping, mye prating med sidemannen.

Begge demonstrasjonene viser oss at parti-medlemmene ikke har blitt politisk mobilisert på innholdet i demonstrasjonene. Når såpass mange kamerater bryter direktiv, må det bety at de ikke skjønner hvorfor direktiva er gitt. (Det betyr IKKE at jeg forsvarer direktivbrudd når en er uenig i direktivet!)

Når kommunen foreslår og vedtar et budsjett for neste år som innebærer økning av strømprisene med 25%, daghjemsatsene med 20%, renovasjonsavgiften med 30%, økning av vann- og kloakkavgiften etc.etc. - så betyr det forverring av massenes kår, og sjølsagt veit vi at massene er opptatt av dette.

Mao sier at i den revolusjonære kampen må vi vie massenes velferd stor oppmerksomhet. Et problem for massene er viktig for oss, uansett hvor lite det tilsynelatende virker.

Det er kommunistenes plikt å reise folk til

kamp mot dyrtidsframstøtene. Vi svikta massene i denne saka, kamerater!

Hvordan skal vi greie å avsløre sosialdemokratiet, kommunens og statens karakter revisjonistenes karakter for massene uten å reise dem til kamp for dagskrava og gjennom kampen vise dem hvem som er fienden?

LIV.

fagforeningsmøter

FAGFORENINGSMØTER!

Den viktigste masseorganisasjonen vi jobber i, er fagbevegelsen. Å delta aktivt der, er en plikt for alle kommunister, uansett hvilken oppgave de har.

Det er ikke slik at alle medlemmer går på fagforeningsmøter/klubbmøter. Ofte har vi tapt viktige avstemminger (om f.eks tilslutning til 1.mai, 5.oktober, valg, osv) med få stemmer, samtidig som mange kamerater ikke har vært tilstede.

Alle partimedlemmer må se på fagforeningsklubbmøter som direktiv - møter uten at de hver gang får beskjed om dette.

DS.

BILETET: Fagforeningssalen i Odda var stappfull på medlemsmøtet fredag. Nesten 400 arbeidrar møtte fram.

(Foto: Klassekampen)

slå vakt om partiet. bekjemp slarv i partiet!

AKP(m-l)'s vedtekter sier:

I kapitlet om medlemsskap, punkt 3,3:
Medlemmer av AKP bør..."Være med i indre ordkuffe og i demokratiske avgjørelser for å fastsette partilinja på de enkelte områdene, sørge for at diskusjonen holder seg innfor partiet og sette partivedtaka truge i verk utetter".

Punkt 3,7: "Være dristig med kritikk og sjølkritikk. Kritikk og sjølkritikk bør ikke dreie seg om småting. Det skal føres fram på en kameratslig måte, ha politisk sikte og ha som mål å rette på politiske og organisatoriske feil. RYKTESPREDNING, BAKVASKING OG LIKNENDE SLARV I PARTIET SETTER VONDT BLOD MELLOM MEDLEMMENE OG HINDRER SKIKKELIG KRITIKK OG SJØLKRIKTIK Å KOMME FRAM OG EN MÅ DERFOR HOLDE SEG FRA SLIKT."

I kapitlet om organisasjonsprinsippene i partiet, står det i punkt 5:

"Fraksjonisme står i strid med et slikt sunt, demokratisk liv i partiet.

Fraksjonisme er:

- å danne egne grupper innfor AKPml som strir mot partilinja, fører fram avvikende syn innad og utad og lager sine egne kontakter i partiet på tvers av vanlige sambandslinjer og organer i partiet.
- å føre fram synspunkter utad som en veit strider mot partilinja eller kan skade AKPml.
- å undertrykke uenighet i partilinja i diskusjonen innad.

Og "Følgene av fraksjonisme blir alltid før eller seinere at det blir skapt organisasjoner som strir mot hverandre i partiet, og dermed legger en grunnlag for at et parti blir kløyd i fleire". Fraksjonsvirksomhet kan derfor ikke tillates, og fraksjonsvirksomhet vil bli utrydda med fast hand.

I partiet i Oslo er det en del skadelige tendenser av denne typen. Hvis disse tendensene får være i ro, vil de utvikle seg, og de vil være en trusel mot enheten i partiet. Både SUFs, MLGs og AKP(m-l)'s historie viser at blir ikke motsigelser løst, men tvert i mot utvikla via bekjentskaper på tvers av lagsgrenser, dannes fraksjoner. Partimedlemmen må bli mer bevisste på vedtåktene. Vedtåktene er ikke papirbestemmelser, de begrenser seg heller ikke til spørsmålet om oppptak og eksklusjon av medlemmer.

Vedtåktene til et kommunistisk parti er en del av generellinja til partiet. Vedtåktene er laga på grunnlag av arbeiderklassens erfaringer i over hundre år, og på den internasjonale kommunist-bevegelses erfaringer. Normene for partilivet er laga for å verne partiet mot angrep angrep både innfra og utofra. De er laga for å være et vern for enhet i partiet slik at det kan være et effektivt redskap for arbeiderklassen.

Mange kamerater legger overhodet ikke vekt på vedtåktene. De husker knapt hva som står der, og bruker dem ikke i den politiske og ideologiske kampen i partiet. Dette er et alvorlig høyreopportunistisk angrep på vårt kommunistiske parti!

De skadelige tendensene til slarv og fraksjonsmakeri, ytrer seg bl.a. på følgende vis:

- Når ei avdeling/lag diskuterer en sak, hender det sjølsagt ofte at motsigelser ikke blir løst. Dette er rimelig, ikke alle motsigelser løses på en kveld og nye motsigelser oppstår. Men hva skjer ofte? At motsigelser som alle veit om, og som ligger klart i dagen, ikke blir fulgt opp og løst! Kamreatene "har ikke tid" til å sørge for at partiavdelinga står enhetlig på partiets linjer. Hvordan kan en kamerat som har motsigelser på Linjegods eller Champignon mobilisere massene til støtte for sånne aksjoner/streiker, overbevise massene? Det kan de i svært liten grad!

- Ei avdeling har hatt en diskusjon, og flere eller alle har kritikk av f.eks. DS. Det kan f.eks. være kritikk mot at det har vært for mange demonstrasjoner i høst. Men kritikken blir ikke skrevet ned og sendt. Dermed uteblir en diskusjon om saka, motsigelsene blir liggende, grunnlaget for mistillit til DS blir lagt, - og kameratene stiller opp i færre demonstrasjoner.

- I en avdelingsdiskusjon er det noen ganger slik at noen kamerater har motsigelser som de ikke sier fra om. "For da synes de andre sikkert at jeg er borgerlig, som ikke skjønner den saka" o.l. Mens det er framskredent å ha en kampstil for å løse motsigelser!

- alt dette er former for fraksjonisme: Fordi det er akkurat som om partiet hadde en hemmelig fraksjon som motarbeida det som skulle føres ut! For hvis folk ikke er enige i en sak sjøl eller er usikre så kan de jo ikke klare å overbevise massene! Derfor er det en plikt for kommunister å være overbevist. Men da må motsigelser legges fram!

Vi vil her sette søkelyset på en svært alvorlig form for fraksjonisme som vi har sett nå: Og det er slarv på tvers av avdelingene.

- Det er altfor utbredt stil at kamerater sitter på kjøkkenet til hverandre og prater om andre kamerater som de har kritikk av, de ergrer seg og irriterer seg, kommer med det ene eksemplet etter det andre. Det eneste riktige i en sann situasjon er å gå til styret og si: "Jeg har kritikk av den og den kameraten. Jeg foreslår at det blir satt opp på dagsorden, for å få motsigelsene løst." Eller: "Jeg har skrevet en kritikk av den og den kameraten som ikke er med i avdelinga vår. Kan styret bringe den videre til DS og sørge for svar?" I steden tyr kameratene ofte til slarv og surmuling, og går til "personlige bekjentskaper" i partiet for å utgyde seg. Har disse kameratene tenkt å gjøre AKP(m-l) til et SF? Alle som var med i SF husker godt at der var det et utviklet system for grupperinger bygd på personlige bekjentskaper og antipatier. F.eks. blei Oppsal SF splitta i to lag fordi revisjonisten Håvard ... ikke likte trynet på revisjonisten Kjell ... Håvard ...s venner laga i steden Østmarka SF. I alle borgerlige partier er denne stilen typisk. Vi mener ikke at denne stilen er veldig utbredt i vårt parti. Men det er altfor mye av det. Og blir

ikke denne praksisen endra fullstendig, skarpt kritisert og bekjempa, kan vi være helt sikre på at vårt parti ikke klarer å holde enheten. Vår stil er klare linjer, kritikk/sjølkritikk og løsning av motsigelser!

-Fester! Det er en del fester på lørdagene, hvor kameratene kommer sammen fordi de er personlige venner. Det er vel og bra. Men ofte er det slik at diskusjonen kommer inn på partisaker, og så sitter kamerater som er med i forskjellige avdelinger og diskuterer, snakker om "i avdelinga mi.....", summerer opp osv. Ofte er det slik at det er den samme vennekretsen som har slike sammenkomster flere ganger, og som diskuterer de samme tinga gang på gang. Det kan være spørsmål om Champignon, Linjegods, spørsmål om det virkelig er sånn at at partiet har rett i fordømmelsen av "de fire" i Kina, om den oppsummeringa av den og den aksjonen var riktig osv. Ofte mener disse kameratene det samme, de har ofte de samme motsigelsene. DS har fått referert slike ting.

Dette er ikke noe annet enn fraksjonisme. ("...lager sine egne kontakter i partiet på tvers av de vanlige forbindelseslinjene og organene i partiet").

Noen vil si: "Dette er å male fanden på veggen. Å prate sammen på en fest hvor det bare er kamerater, kan ikke være fraksjonisme".

Jo, nettopp fraksjonisme. For det hindrer at motsigelsene blir løst! Alt kjøkkenlarv er et effektivt middel til å ikke ta opp motsigelser der de skal tas opp, nemlig innafor ens egen avdeling, på møte. Avdelinga er nemlig det eneste forumet som er i stand til å løse motsigelsene, det er bare den som kan følge opp, vurdere motsigelsene i lys av kamraten(e)s hele praksis, stille korrigeringsoppgaver, kontrollere at motsigelsene virkelig er løst. Å diskutere i tilfeldige forsamlinger på tvers av avdelingsgrensene, er også til og med et effektivt middel til å spre motsigelsene!

I forbindelse med kampen mot høyre-avviket er det trekk fram at det er mye høyre-opportunisme i synet på partinormer og vedtak. Kampen har ført til at denne kommunistiske bevisstheten på disse spørsmåla er blitt høyna på flere områder. Men det står mye igjen, viktige korrigeringer må til. Vi må bekjempe synet om at slike eksempler som er nevnt her, ikke er "viktige", at slikt bare er "naturlig"!

Fram for en kommunistisk stil i partilivet! Slå vakt om partiets enhet! Forsvar partiet mot angrep både innafra og utfra! Leve AKP(m-l)!

Tom side

Tom side